

Arrest

nr. 223 521 van 2 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55/A
9090 MELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 27 oktober 2015, verklaart er zich op 30 oktober 2015 vluchteling.

1.2. Op 15 december 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger van Hazara origine te zijn. Ook verklaart u te zijn geboren in de provincie Samangan, waar u altijd zou gewoond hebben in het district Dara-I-Suf, en dit tot aan uw vertrek naar Europa.

U verklaart dat uw vader zowat 5 jaar geleden overleed. U woonde sindsdien altijd bij uw moeder, uw broer en uw zus, die allebei ouder waren dan uzelf. Uw moeder en zus bleven thuis, terwijl u en uw broer zich bezig hielden met het verbouwen van tarwe, rogge en vlas, het kweken van meloenen en het hoeden van geiten. Daarnaast liep u ook nog school.

Op enkele dagen tijd gebeurde het in 2015 twee keer, en uit het niets, dat u op het traject tussen uw woonplaats en de school door gemaskerde talibanstrijders staande werd gehouden. De eerste keer werd u gezegd dat u beter naar een madrassa kon gaan, eventueel zelfs in buurland Pakistan. U zei hierover niks tegen uw moeder, broer of zus, want u nam de aanmaning niet ernstig. Bij de tweede keer dat u werd staande gehouden, werd opnieuw gezegd dat u beter naar een madrassa kon gaan, maar nu kreeg u ook het "voorstel" om aan de zijde van de taliban te strijden, echter zonder dat u hieromtrent concrete instructies kreeg. Omdat het de tweede keer was in enkele dagen tijd en u nu wél verontrust was, lichtte u uw gezinsleden in over wat u was overkomen. Uw moeder en broer vonden het beter en veiliger dat u zou vluchten. Er werd een smokkelaar voor u geregeld en kort na de dubbele ontmoeting met talibanstrijders ontvluchtte u Afghanistan.

Via Pakistan, Iran, Turkije, de Griekse eilanden, reisde u naar het Europese vasteland. U kwam in oktober 2015 in België aan. Op 30 oktober 2015 verklaarde u zich vluchteling bij de bevoegde asielinstanties.

Voor onderhavige aanvraag legt u geen enkel geldig identiteitsdocument, noch enig ander document over.

B. Motivering

Voor onderhavige asielaanvraag beroept u zich op een dubbele ontmoeting met talibanstrijders; ze maanden u aan om naar een madrassa te gaan of mee strijd te voeren met de taliban. Welnu, er moet worden opgemerkt dat u er niet in slaagde om een gegronde vrees voor vervolging, volgens de criteria van de Conventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Deze beoordeling is gebaseerd op de hierna beschreven elementen.

Vooreerst, en niet in het minst, moet worden vastgesteld dat u tegenstrijdig bleek in uw opeenvolgende verklaringen voor de asielinstanties.

*Daar waar u in de bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst (CGVS-vragenlijst, DVZ, dd.01.04.2016, rubriek 3.5) verklaarde dat u tot twee keer toe werd aangesproken door de taliban en dat dit gebeurde in de **maand Sunbula**, beweerde u tijdens uw asielgehoor door het Commissariaat-generaal dat u twee keer werd aangesproken in de **maand Qaws** (CGVS, gehoorverslag dd.29.11.2017, p.8). U werd geconfronteerd met uweerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar u brengt geen overtuigende elementen aan om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verschonen of op te heffen. In casu beweert u achtereenvolgens dat uw verklaringen (bij DVZ) door de tolk verkeerd genoteerd zijn, dat u ook bij DVZ sprak over Qaws, dat de tolk u wellicht niet begrepen heeft, al hebt u geen verklaring voor het misverstand. Op de vraag of u bij het invullen van de vragenlijst al de indruk had dat er een probleem was met de tolk, erkent u geen enkele aanwijzing in die zin gehad te hebben (CGVS, p.8), maar wél over de maand Qaws zou de dienstdoende tolk u verkeerd begrepen hebben (CGVS, p.8). Welnu, dergelijke uitleg voldoet niet. Immers, de bij de asieldiensten actieve tolken hebben er hoegenaamd geen enkel persoonlijk belang bij om doelbewust verklaringen van asielzoekers, zoals uzelf, verkeerd te vertalen. Bij het begin van uw gehoor door het Commissariaat-generaal maakte u evenmin op enigerlei wijze melding van vertaalproblemen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p.2). Hier komt nog bij dat u in voormelde vragenlijst uw eerste ontmoeting met de taliban in het **begin** van de maand situeerde, terwijl u bij het Commissariaat-generaal sprak over het **einde** van de maand (Qaws). Met deze laatste, bijkomende doch weliswaar kleinere tegenstrijdigheid, werd u niet geconfronteerd, maar sowieso moet worden vastgesteld dat uw verklaringen over de chronologie van uw enige asielmotief, een dubbel incident in een tijdsspanne van slechts enkele dagen, dat bovendien de directe aanleiding was voor uw vlucht, onvoldoende consistent situeerde. De vastgestelde tegenstrijdigheid legt reeds een ernstige hypothese op de geloofwaardigheid van uw relaas. Er werden bovendien nog bijkomende vaststellingen gedaan, dewelke deze inschatting bevestigen.*

Zo moet ook worden opgemerkt dat u zeer summier bleef in uw verklaringen over uw dubbele ontmoeting met de taliban.

Ter inleiding van de bevraging van uw relaas, werd u gevraagd waarom u asiel vroeg (CGVS, p.7), waarop u enkel repliceert dat u problemen had. Toen u vervolgens werd gevraagd om iets specifiek te zijn in uw verklaringen (CGVS, p.7), antwoordde u dat de taliban u 2 keer tegenhield, u aanmoedigde om bij hen aan te sluiten, u aanmaande om naar een madrassa in plaats van naar een gewone school

te gaan en dat u dit eventueel in Pakistan kon doen. Enige tijd later werd u gevraagd om meer te vertellen over de eerste ontmoeting met de taliban, maar u bleef opnieuw uitermate bondig in uw repliek ("Ik was onderweg naar school. 2 gewapende mensen hielden me tegen en ze zeiden: ga niet naar school, maar ga maar naar madrassa. Als je wil kan je ook naar madrassa in Pakistan." CGVS, p.9). Op de daaropvolgende vraag om toch iets meer te vertellen over de ontmoeting, komt u niet verder dan een herhaling van wat u vooraf zei, met de toevoeging dat u de tweede keer door 3 mannen werd tegengehouden, met dezelfde aanmaningen (CGVS, p.9). Vervolgens werd gepeild naar uw reactie en wat u deed, maar ook hier blijft u zeer bondig in uw verklaringen ("Ik was bang." en "Euh... niks. Ik ging naar school, ging terug naar huis en ik sprak er niet over." CGVS, p.9). Op de vraag om de tweede ontmoeting zo gedetailleerd mogelijk te beschrijven, vervalt u opnieuw in het herhalen van uw eerdere verklaringen (CGVS, p.11). Bij de tweede ontmoeting zou door de onbekenden enkel zijn toegevoegd dat u ook voor hen kon werken, maar hieromtrent kreeg u, merkwaardig genoeg, niet de minste concrete instructie en evenmin werd u enige deadline voorgehouden (CGVS, p.11). Later herhaalt u dat u generlei instructie kreeg (CGVS, p.13). U bleek ook onaannemelijk onwetend over de personen die u staande hielden, weliswaar rekening houdend met uw bewering dat de onbekenden hun gezicht verborgen; noch op basis van hun stem, lengte of lichaamsbouw kunt u inschatten of het bij de eerste en tweede ontmoeting mogelijk om dezelfde personen ging (CGVS, p.10). Ook op dit punt bleef u uiterst summier en vaag ("Tja... Kleren kan je gewoon wisselen." CGVS, p.10). Om uw eigen risico op mogelijke problemen (met taliban) accuraat in te schatten, ware het mogelijk nuttig dat u zich informeerde over gelijkaardige gevallen in uw dorp/regio, maar eerst geeft u aan dat mensen hierover niet praten om vervolgens te verklaren dat u geen andere gevallen kent (CGVS, p.13). Welnu, uit het voorgaande mag afgeleid worden dat uw verklaringen dermate oppervlakkig en weinig doorleefd zijn, zodat uw gebrek aan geloofwaardigheid nog verder bestendigd wordt. Van asielzoekers, zoals uzelf, mag worden verwacht dat zij niet enkel een plausibel, coherent en geloofwaardig relaas naar voor brengen, maar zulks ook doen op doorleefde en niet al te summiere wijze. Uw verklaringen dienaangaande zijn dermate beknopt en weinig doorleefd, zodat u uw problemen niet aannemelijk weet te maken. Het Commissariaat-generaal erkent dat een vervolgingsrelaas aannemelijk kan gemaakt worden zonder dat hiervoor materiële bewijzen of objectieve informatie worden overlegd, zij het op voorwaarde dat de verklaringen wél plausibel, coherent, geloofwaardig én doorleefd zijn, quod non.

Bijgevolg slaagt u er niet in de door u aangehaalde problemen in de provincie Samangan aannemelijk te maken en kan niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees, volgens de criteria van de Conventie van Genève, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Dara-I-Suf van de provincie Samangan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Samangan province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Samangan behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Niettegenstaande insurgents hun activiteiten in de provincie opgedreven hebben, komt er weinig berichtgeving over veiligheidsincidenten uit uw provincie. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn "non-conflict related" of betreffen "security enforcements", waaronder onder andere arrestaties en wapeninbeslagnames worden opgenomen. Het geweld dat er plaatsvindt is bovendien doelgericht van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Samangan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U legde, in het kader van onderhavige asielaanvraag, geen enkel geldig identiteitsbewijs over, noch enig ander document.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van "het recht van verdediging, door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing evenals verzoeker tot het opnieuw onderzoeken van de aanvraag", van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van "het recht van verdediging, door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing".

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 14 mei 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 en het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij in 2015 tweemaal werd aangesproken door gemaskerde talibanleden. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij in de maand Sunbula tweemaal door talibanleden zou zijn aangesproken, terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat dit in de maand Qaws plaatsvond, zonder dat hij een afdoende verschoning kan bieden voor deze tegenstrijdigheid, temeer daar hij bovendien op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij in het begin van de maand werd aangesproken terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat dit op het einde van maand plaatsvond; en (ii) zijn verklaringen over zijn ontmoetingen met de talibanleden oppervlakkig en niet-doorleefd voorkomen, temeer daar hij niet informeerde naar gelijkaardige gevallen in zijn dorp of regio.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij in de maand Sunbula tweemaal door talibanleden zou zijn aangesproken, terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat dit in de maand Qaws plaatsvond, zonder dat hij een afdoende verschoning kan bieden voor deze tegenstrijdigheid, temeer daar hij bovendien op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij in het begin van de maand werd aangesproken terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat dit op het einde van maand plaatsvond.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij geen kopie heeft ontvangen van zijn op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst, waardoor hij niet in de mogelijkheid was om te controleren of deze vragenlijst de correcte weergave van de feiten bevat, dient erop gewezen dat de door verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt (stuk 14) en dat hieraan een document is gehecht waarin verzoeker verklaart de vragenlijst te hebben ontvangen. Zelfs indien verzoeker op het moment van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken de vragenlijst nog niet zou hebben ontvangen, dient erop gewezen dat het inzagerecht verzoeker toelaat om zijn dossier op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde zijn verdediging te organiseren. Verzoeker kon dan ook wel degelijk kennis nemen van zijn op de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaringen, aangezien verzoekers administratief dossier een kopie ervan bevat.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wanneer hij werd geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen, geen enkele melding maakte over het niet hebben kunnen natrekken van de juistheid van zijn op de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaringen en dat hij bij aanvang van dit gehoor verklaarde dat zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen. De uiteenzetting in onderhavig verzoekschrift betreft dan ook slechts een *post factum*-bewering. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken veel fouten gebeuren, dat de tolken er vaak sturend tewerk gaan, dat de verzoekers om internationale bescherming er niet de mogelijkheid krijgen om een volledig vluchtrelaas uiteen te zetten en dat de verzoekers om internationale bescherming na een uitputtende tocht vaak volkomen verward, uitgeput en gestresseerd zijn waardoor met de nodige voorzichtigheid dient te worden gehandeld, komt hij niet verder dan het op algemene wijze opwerpen van blote beweringen. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing reeds terecht op dat de tolken op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkel persoonlijk belang hebben bij het doelbewust beïnvloeden van of het verkeerd vertalen van de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming. Toen verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen, maakte hij evenmin melding van verwardheid, uitgeputheid of stress tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat dit opnieuw slechts een *post factum*-bewering betreft. Hoe dan ook, dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en ieder gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het vluchtrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de hoger gedane vaststellingen. Tevens dient erop gewezen dat de vragenlijst inderdaad niet tot doel heeft om een uitgebreid en gedetailleerd vluchtrelaas uiteen te zetten, doch er wordt wel uitdrukkelijk gevraagd om, weze het kort en bondig, ieder relevant element van het vluchtrelaas te vermelden. Verzoeker toont in zijn verzoekschrift echter niet *in concreto* aan dat hij tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken bepaalde elementen niet zou hebben kunnen vermelden. Dit klemmt des te meer daar verzoeker de weergave van het feitenrelaas in de bestreden beslissing in zijn verzoekschrift herneemt.

Verzoeker stelt zich nog de vraag welk voordeel een verzoeker om internationale bescherming erbij zou hebben om de maand van de feiten aan te passen. Het bestaan van een tegenstrijdigheid op zich volstaat echter om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die deze tegenstrijdigheid uitmaken. Gelet op de verregaande impact ervan op zijn verdere leven, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker de kernelementen van zijn vluchtrelaas op coherente wijze in de tijd kan situeren, temeer daar het *in casu* om slechts twee ontmoetingen met de taliban gaat, waarna verzoeker kort nadien zijn land van herkomst reeds zou hebben ontvlucht. Dat verzoeker hierin echter niet slaagt, zonder dat hij hiervoor een afdoende verschoning kan doen gelden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Waar verzoeker nog stelt dat rekening dient te worden gehouden "*met de opleiding, achtergrond en leefwereld van verzoeker*", laat hij na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zijn opleiding, achtergrond en/of leefwereld een verschoning zou kunnen uitmaken voor de vaststelling dat hij de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten niet op een coherente wijze in de tijd kan situeren. Dergelijk verweer is niet ernstig.

Waar verzoeker nog verwijst naar een rapport van EASO (verzoekschrift, p. 5-6), dient erop gewezen dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke. Bovendien bevestigt deze informatie allerminst de bewering in onderhavig verzoekschrift dat de taliban in de provincie Samangan dermate sterk aanwezig zouden zijn dat het voor verzoeker onmogelijk zou zijn om te ontsnappen aan "*de situatie van gedwongen rekrutering*", laat staan dat hieruit blijkt dat ook IS in de provincie Samangan aanwezig is.

Noch tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakte verzoeker enige melding van een poging tot gedwongen rekrutering door de taliban. Verzoeker maakte enkel melding van de opmerkingen van de talibanleden dat hij beter in een madrassa dan in een gewone school les zou volgen (eventueel in Pakistan) en dat hem bij de tweede ontmoeting ook werd voorgesteld om aan de zijde van de taliban te strijden. Bezwaarlijk blijkt hieruit een poging tot gedwongen rekrutering door de taliban. Dat verzoeker, die de weergave van het feitenrelaas uit de bestreden beslissing in zijn verzoekschrift herneemt, verderop in zijn verzoekschrift zijn vluchtrelaas *post factum* tracht aan te dikken door het toevoegen van het nooit eerder vermelde element van gedwongen rekrutering door de taliban, doet eens te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van dit vluchtrelaas.

2.3.2.4. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over zijn ontmoetingen met de talibanleden oppervlakkig en niet-doorleefd voorkomen, temeer daar hij niet informeerde naar gelijkaardige gevallen in zijn dorp of regio:

“Zo moet ook worden opgemerkt dat u zeer summier bleef in uw verklaringen over uw dubbele ontmoeting met de taliban.

Ter inleiding van de bevraging van uw relaas, werd u gevraagd waarom u asiel vroeg (CGVS, p.7), waarop u enkel repliceert dat u problemen had. Toen u vervolgens werd gevraagd om iets specifieker te zijn in uw verklaringen (CGVS, p.7), antwoordde u dat de taliban u 2 keer tegenhield, u aanmoedigde om bij hen aan te sluiten, u aanmaande om naar een madrassa in plaats van naar een gewone school te gaan en dat u dit eventueel in Pakistan kon doen. Enige tijd later werd u gevraagd om meer te vertellen over de eerste ontmoeting met de taliban, maar u bleef opnieuw uitermate bondig in uw repliek (“Ik was onderweg naar school. 2 gewapende mensen hielden me tegen en ze zeiden: ga niet naar school, maar ga maar naar madrassa. Als je wil kan je ook naar madrassa in Pakistan.” CGVS, p.9). Op de daaropvolgende vraag om toch iets meer te vertellen over de ontmoeting, komt u niet verder dan een herhaling van wat u vooraf zei, met de toevoeging dat u de tweede keer door 3 mannen werd tegengehouden, met dezelfde aanmaningen (CGVS, p.9). Vervolgens werd gepeild naar uw reactie en wat u deed, maar ook hier blijft u zeer bondig in uw verklaringen (“Ik was bang.” en “Euh... niks. Ik ging naar school, ging terug naar huis en ik sprak er niet over.” CGVS, p.9). Op de vraag om de tweede ontmoeting zo gedetailleerd mogelijk te beschrijven, vervalt u opnieuw in het herhalen van uw eerdere verklaringen (CGVS, p.11). Bij de tweede ontmoeting zou door de onbekenden enkel zijn toegevoegd dat u ook voor hen kon werken, maar hieromtrent kreeg u, merkwaardig genoeg, niet de minste concrete instructie en evenmin werd u enige deadline voorgehouden (CGVS, p.11). Later herhaalt u dat u generlei instructie kreeg (CGVS, p.13). U bleek ook onaannemelijk onwetend over de personen die u staande hielden, weliswaar rekening houdend met uw bewering dat de onbekenden hun gezicht verborgen; noch op basis van hun stem, lengte of lichaamsbouw kunt u inschatten of het bij de eerste en tweede ontmoeting mogelijk om dezelfde personen ging (CGVS, p.10). Ook op dit punt bleef u uiterst summier en vaag (“Tja... Kleren kan je gewoon wisselen.” CGVS, p.10). Om uw eigen risico op mogelijke problemen (met taliban) accuraat in te schatten, ware het mogelijk nuttig dat u zich informeerde over gelijkaardige gevallen in uw dorp/regio, maar eerst geeft u aan dat mensen hierover niet praten om vervolgens te verklaren dat u geen andere gevallen kent (CGVS, p.13). Welnu, uit het voorgaande mag afgeleid worden dat uw verklaringen dermate oppervlakkig en weinig doorleefd zijn, zodat uw gebrek aan geloofwaardigheid nog verder bestendigd wordt. Van asielzoekers, zoals uzelf, mag worden verwacht dat zij niet enkel een plausibel, coherent en geloofwaardig relaas naar voor brengen, maar zulks ook doen op doorleefde en niet al te summiere wijze. Uw verklaringen dienaangaande zijn dermate beknopt en weinig doorleefd, zodat u uw problemen niet aannemelijk weet te maken. Het Commissariaat-generaal erkent dat een vervolgingsrelaas aannemelijk kan gemaakt worden zonder dat hiervoor materiële bewijzen of objectieve informatie worden overlegd, zij het op voorwaarde dat de verklaringen wél plausibel, coherent, geloofwaardig én doorleefd zijn, quod non.”

Dienaangaande komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het bevestigen van zijn eerdere verklaringen, hetgeen op zich evenwel niet volstaat om op de hiervoor geciteerde pertinente motieven inzake deze verklaringen een ander licht te werpen. Als dusdanig blijven deze motieven onverminderd overeind.

2.3.2.5. Gelet op het voorgaande, brengt verzoeker geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid.

Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Het aangevoerde wantrouwen jegens de overheid kan de gedane vaststellingen evenmin verklaren. Op een verzoeker om internationale bescherming rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat verzoekers om internationale bescherming *“vaak op de lange weg naar hier door allerhande (duistere) personen [worden] geadviseerd welke achteraf blijken geen goede raadgevers te zijn geweest”*, dient vastgesteld dat verzoeker *in casu* geen enkele keer melding maakte van het opvolgen van raadgevingen van (duistere) personen tijdens zijn reisweg naar België.

Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt geen rekening te hebben gehouden met *“de context waarbinnen verzoeker opgroeide en met de algemene kennis van verzoeker, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in het land van oorsprong en meer in het bijzonder het gebied waar verzoeker woonachtig was en zijn etnische afkomst”*, laat hij na *in concreto* te duiden waar en/of op welke wijze de commissaris-generaal volgens hem niet of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met deze elementen. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *“Het Commissariaat-Generaal maakt zich er te gemakkelijk van af daar waar zij geen enkele recente analyse van de veiligheidssituatie uitvoert ten aanzien van de specifieke doelgroep van teruggekeerde Afghaanse asielzoekers, ook al zou men voorhouden dat men de afkomst van verzoeker niet kent. Verzoeker zou moeten teruggestuurd worden naar Afghanistan en mensen dient een algemeen analyse te worden uitgevoerd. Specifiek voor verzoeker uiteraard dient dit ten aanzien van Kabul te worden verricht”*, dient vastgesteld dat verzoeker nooit eerder melding maakte van een vrees voor vervolging in zijn hoofde ingeval van terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn profiel van teruggekeerde verzoeker om internationale bescherming. Opnieuw betreft deze uiteenzetting in het verzoekschrift het *post factum* aandikken van verzoekers vluchtrelaas, hetgeen allerminst ernstig is. Dit klemt des te meer daar verzoeker geheel nalaat om deze vrees enigszins *in concreto* uit te werken. Waar verzoeker bovendien stelt dat deze vrees in zijn hoofde ten aanzien van Kabul dient te worden geanalyseerd, dient erop gewezen dat hij nooit eerder melding maakte van een herkomst uit en/of verblijf in Kabul – verzoeker verklaarde steeds tot aan zijn vlucht naar België in de provincie Samangan te hebben verbleven (zie ook verzoekschrift, p. 1-2).

2.3.2.6. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.7. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker bij zijn aankomst in België op 30 oktober 2015 verklaarde 17 jaar oud te zijn, waar echter uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij blijkt dat verzoeker op 7 december 2015 een leeftijd had van 22.5 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar (administratief dossier, stuk 11). Mede gelet op het feit dat verzoeker geen identiteits- of andere documenten ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt en gelet op het grote verschil tussen de door verzoeker voorgehouden leeftijd en zijn werkelijke leeftijd, dient hieruit afgeleid dat verzoeker de Belgische asielinstanties doelbewust trachtte te misleiden, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid alsmede aan de geloofwaardigheid van de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten.

2.3.2.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.9. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) terecht als volgt:

*“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport “*INHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018.*

Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elke verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterkte regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten.

De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in de stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk colateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Samangan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Samangan behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. Niettegenstaande insurgents actief zijn in de provincie, komt er weinig berichtgeving over veiligheidsincidenten uit uw provincie. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn "non-conflict related" of betreffen "security enforcements". Deze laatste omvatten vooral arrestaties het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Het geweld dat er plaatsvindt is bovendien doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Samangan ruw geschat 400.000 inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 38 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Samangan in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Samangan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

Verzoeker brengt geen elementen bij die op de hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse een ander licht kunnen werpen. Aldus wordt deze analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER